

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Варна, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Константин Д. И.

Членове: Мая Недкова
мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Марияна Ив. И.а
като разгледа докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233100502454 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба входящ № 4504/11.07.2023 г. по описа на РС-Д., подадена от адв. В. С. в качеството ѝ на особен представител на И. Д. Г. /ответник по първоинстанционното дело/, срещу Решение № 100/08.06.2023 г., постановено по гр. д. № 1207/2021 г. по описа на РС-Д., 2-ри с-в, с което РС-Д. е: прогласил за нищожен, на основание чл. 26, ал. 2, предл. 5 от ЗЗД, договор за покупко – продажба на недвижим имот обективиран в нотариален акт № 81, том 2, рег. № ***2, дело №*** от 28.03.*****г. на нотариус А. Н., с район на действие РС-Д., по силата на който Х. И. Х. и А. В. Х. са продали на В. Х. И. и И. Д. Г., свой собствен недвижим имот, находящ се в с. Б., обл. Варна, ул. „Т., №5, представляващ дворно място с площ 1200 кв. м., съставляващо УПИ **** в квартал 6, по плана на селото, заедно с изградените в дворното място едноетажна жилищна сграда с площ 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ 18 кв. м. и стопанска постройка с площ от 40 кв. м., при граници на дворното място: улица, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, за сумата, посочена като данъчна оценка, изплатена изцяло и в брой на продавачите /данъчната оценка на имота : 4295, 10 лева/; както и е осъдил И. Д. Г. да заплати на Х. И. Х. и А. В. Х. сумата от 338 лева разноски по делото и да заплати на РС-Д. сумата от 210 лева разноски по делото за възнаграждение за процесуално представителство на назначения ѝ особен представител по реда на чл. 47 от ГПК.

И. Г. счита обжалваното решение за неправилно и необосновано, поради съществено нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, некореспондиращо с представените по делото доказателства.

Твърди, че с В. Х. И. са се регистрирали за приемно семейство далеч след придобиването на процесния имот през март ***** г., а именно на 03.09.2015 г. и

придобиването на имота не е симулативно, с цел да бъдат регистрирани като приемно семейство.

Моли обжалваното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В двуседмичния срок по чл. 263 от ГПК, от Х. И. Х. и А. В. Х., чрез процесуалните им представители адв. Г. Н. и адв. Г. Г. от АК-Варна, е постъпил отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва като неоснователна. Моли се постановеното първоинстанционно решение да бъде потвърдено, като валидно, допустимо и правилно.

В открито съдебно заседание И. Г., чрез процесуалния си представител – адв. В. С. поддържа въззивната жалба.

В открито съдебно заседание В. И., редовно призован, не се явява, не се представлява.

В открито съдебно заседание Х. И. Х. и А. В. Х., редовно призовани, не се явяват, не се представляват. Постъпила е молба /озаглавена „становище“/ входящ № ***4/29.01.2024 г. по описа на ОС-Варна, подадена от адв. Г. Н. и адв. Г. Г. - процесуални представители на Х. Х. и А. Х., в която заявяват, че поддържат изцяло отговора на въззивната жалба. Молят първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Правят искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗАдв.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред РС-Д. е образувано по предявен иск от Х. И. Х. и А. В. Х. против В. Х. И. и И. Д. Г. с правно основание чл. 26 ал. 2, предл. 5 от ЗЗД за провъзгласяване за нищожен на сключения между от Х. И. Х. и А. В. Х. /като продавачи/ и В. Х. И. и И. Д. Г. /като купувачи/ договор за продажба на недвижим имот, находящ се в с. Б., обл. Варна, ул. „Т.,“ №5, представляващ дворно място с площ 1200 кв. м., съставляващо УПИ **** в квартал 6 по плана на селото, заедно с изградените в дворното място едноетажна жилищна сграда с площ 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ 18 кв. м., стопанска постройка с площ от 40 кв. м., при граници на дворното място: УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, който договор за продажба е обективиран в нотариален акт № 81, т. 2, рег. № ***, д. № ***/*****г. на нотариус А. Н. и е вписан в служба по вписвания - Д. под №****, т.3, д. № ***, вх. рег. № *** от ***** г, като привиден, поради абсолютна симулация.

В условията на евентуалност е предявен иск, с правно основание чл. 87, ал. 3 от ЗЗД, за разваляне на сключения между от Х. И. Х. и А. В. Х. /като продавачи/ и В. Х. И. и И. Д. Г. /като купувачи/ договор за покупко–продажба на недвижим имот, находящ се в с. Б., обл. Варна, ул. „Т.,“ №5, представляващ дворно място с площ 1200 кв. м., съставляващо УПИ ****, в квартал 6 по плана на селото, заедно с изградените в дворното място едноетажна жилищна сграда с площ 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ 18 кв. м., стопанска постройка с площ от 40 кв. м., при граници на дворното място: УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, който е обективиран в нотариален акт № 81, т. 2, рег. № ***, д. № ***/*****г. на нотариус А. Н. и вписан в Служба по вписвания-Д. под №****, т.3, д. № ***, вх. рег. № *** от ***** г. поради неплащане на цената, посочена в нотариалния акт от страна на купувачите.

В исковата молба се твърди, че на 28.03.***** г. Х. И. Х. и А. В. Х. са прехвърлили с договор за покупко–продажба на В. Х. И. и И. Д. Г. собствеността върху недвижим имот в с. Б., обл. Варна, ул. „Т. „ №5, представляващ дворно място с площ 1200 кв. м., съставляващо УПИ ****, в квартал 6, по плана на селото, заедно с изградените в дворното място едноетажна жилищна сграда с площ 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ 18 кв. м. и стопанска постройка с площ 40 кв. м.,

Х. И. Х. и А. В. Х. считат извършената сделка за недействителна, поради абсолютна симулация по следните съображения: страните по договора за покупко – продажба не са желали да настъпят правните последици от сделката – да бъде прехвърлена собствеността

върху недвижимите имоти и да се заплати продажната цена за имотите; договорът за продажба е бил подписан с цел да се създаде привидност на отношенията спрямо трето лице – Дирекция „Социално подпомагане“ гр. В.д., за да може същата да одобри В. Х. И. и И. Д. Г. за приемно семейство, за отглеждане на дете.

Ответникът В. Х. И. признава обстоятелствата, така както са изложени в исковата молба.

В срока за отговор на исковата молба, ответникът И. Д. Г., чрез назначения й от съда особен представител - адв. В. С., по реда на чл. 47 от ГПК, оспорва иска. Твърди, че договорът за продажба, обективиран в нотариален акт № 81, т. 2, рег. № ***, д. №***/*****г. на нотариус Н., е сключен година преди датата на сключване на граждански брак между ответниците по делото. Твърди, че в социалното законодателство липсва изискване, кандидатите за приемно семейство да притежават собствено жилище, за да бъдат одобрени като приемно семейство, за отглеждане на дете. Излага, че не са представени доказателства относно твърдението, че продажната цена по нотариален акт № 81, т. 2, рег. № ***, д. №***/*****г. на нотариус Н., не е била заплатена между страните. Твърди, че е изтекъл срока от 5 години за упражняване правото да бъде предявен иск по чл.87, ал.3 ЗЗД.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция Х. И. Х. и А. В. Х., чрез процесуалните си представители адв. Г. Н. и адв. Г. Г., поддържат исковите претенции и пледират за уважаването им.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция В. И. признава главния иск.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция И. Г., чрез процесуалния си представител – адв. В. С. пледира за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От нотариален акт за продажба на недвижим имот № 81, том 2, рег. № ***, дело № *** от 28.03.***** г. на нотариус А. Н., с район на действие РС-Д., вписан под № *** в регистъра на нотариалната камара става видно, че на 28.03.***** г. Х. И. Х. и А. В. Х. са продали на В. Х. И. и И. Д. Г., собствения си недвижим имот, находящ се в с. Б., общ. В.д., обл. Варна, ул. “ Т. “ № 5, представляващ: Дворно място с площ от 1200 кв. м. , за което е отредено УПИ **** в кв. 6 заедно с построените в имота едноетажна жилищна сграда с площ от 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ от 18 кв. м. и стопанска постройка с площ от 40 кв. м., при граници на целия имот: улица, УПИ ****, УПИ ****, УПИ **** и УПИ ****, за сумата, посочена като данъчна оценка, изплатена изцяло и в брой на продавачите; данъчната оценка на имота : 4295, 10 лева. Страните по договора са декларирали, че сумата посочена като продажна цена в Нотариалния акт е действително уговорено плащане по сделката.

От скица на поземлен имот № *****/08.11.2021 г. издадена от СГКК-Варна, става видно, че процесният имот, представлява поземлен имот с идентификатор № **** по КKKP на село Б., общ. В.д., обл. Варна, одобрени със заповед РД-18-1884/21.11.2018 г., с адрес на поземления имот в село Б., ул. „Т.“ № 5, с площ от 1143 кв. м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване до 10 м., номер по предходен план: 36, квартал 6, парцел Х; при съседи: обекти с идентификатор: № ****; № ****; № ****; № ****. От отразеното в скицата става видно, че собственици по данни от кадастралния регистър на недвижимите имоти са И. Д. Г. и В. Х. И., всеки притежаващ по ½ идеални части от правото на собственост, придобито въз основа на Нотариален акт № ***, том 3, рег. № ***, дело *** от 31.03.***** г., издаден от Служба по вписванията Д.. Обектите, които попадат върху имота са със идентификатори: сграда с идентификатор №*****.1, със застроена площ от 68 кв. м., брой етажи - 1, с предназначение - еднофамилна жилищна сграда; сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ от 43 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда; сграда с идентификатор № *****.3, със

застроена площ от 13 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – друг вид сграда за обитаване; сграда с идентификатор № *****, със застроена площ от 31 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда.

От дубликат на удостоверение за сключен граждански брак се установява, че В. Х. И. и И. Д. Г. са сключили граждански брак на 11.03.2015 г. в град В.д..

Представена е декларация от 17.08.2015г. подписана от В. И. Х., в която същият заявява, че сключеният между Х. И. Х. и А. В. Х., като продавачи и В. И. Х. и И. Д. Г., като купувачи, договор за продажба на недвижим имот, находящ се в с. Б., общ. В.д., обл. Варна, ул. “Т.” №5, а именно : Дворно място с площ от 1200 кв. м., за което е отредено УПИ **** в кв. 6 заедно с построените в имота едноетажна жилищна сграда с площ от 48 кв. м., паянтова стопанска постройка с площ от 18 кв. м. и стопанска постройка с площ от 40 кв. м., при граници на целия имот : улица, УПИ ****, УПИ ****, УПИ **** и УПИ ****, оформен с НА №81, т.2, рег. №***, д. №*** от *****г. нотариус с № *** на НК, с район на действие РС-Д., е привиден, тъй като страните по сделката, в това число и посочените като купувачи, не са желали прехвърляне на собствеността, нито придобиването ѝ от купувачите, поради което плащане на посочената в договора продажна цена не е имало, не е била и договаряна такава.

От писмо на Дирекция „Социално подпомагане“ В.д., вх. № 2575/24.04.2023 г. по описа на РС-Д. става видно, че В. И. Х. и И. Д. Г., са били одобрени като професионално приемно семейство и вписани в регистъра на утвърдените приемни семейства от 03.09.2015 г. В семейството е било настанявано едно дете за периода от 03.05.2016 г. до 08.03.2017 г., като те сами са подали молба за отказ, след което са били заличени от регистъра на Регионална дирекция за социално подпомагане-Варна.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка А.В.А., без родство и дела със страните, които съдят кредитира, като обективни, правдоподобни, добросъвестно дадени, последователни и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал, се установява, че е чувала, че майката и бащата на В. са му прехвърлили къщата, която се намира на ул. „Т.“ в с. Б., защото ще стават приемно семейство. От майката на В. е чувала, че В. и жена му не са давали пари за къщата и към момента на договора за покупко-продажба И. не е работила, а В. е работил на частно, без трудов договор. Родителите на В. не са искали да прехвърлят имота, но жена му е настоявала, тъй като е искала да станат приемно семейство, в противен случай щели да се разделят. В. и И. са нямали сключен граждански брак, преди да кандидатстват за приемно семейство, но са живеели заедно и след като станали приемно семейство сключили граждански брак. Лично е чувала от В., че за продажбата на къщата не е плащал нищо на родителите си.

От показанията на разпитания по делото свидетел Я.Б.П., без родство и дела със страните, които съдят кредитира като обективно дадени, правдоподобни и подкрепящи се от останалия събран по делото доказателствен материал, се установява, че Х. Х. и А. Х. са прехвърлили своята къща на В., за да кандидатства за приемно семейство. Свидетелят заявява, че е в добри отношения, както с В., така и с родителите му. Заявява, че му е известно, че Х. Х. и А. Х. не са получили пари от сина си и снаха си за прехвърлянето на тази къща, защото сина им е нямал постоянна работа, а жена му е била безработна. Свидетелят е чувал от В., че той не е плащал пари за къщата, която му е била прехвърлена от родителите му. Заявява, че В. и И. са били приемно семейство за около една година и в момента не са приемно семейство.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на правилността на

първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ОС-Варна намира обжалваното решение за валидно и допустимо, като постановено от надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата форма и при наличието всички положителни, респ. липса на отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правото на иск и неговото надлежно упражняване.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, настоящият съдебен състав намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 26, ал. 2 предложение 5 от ЗЗД, за прогласяване на нищожност на договор за покупко-продажба на недвижим имот, поради привидност – абсолютна симулация.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2, пр. 5 от ЗЗД - привидните договори са нищожни. Такива са договорите, при които страните са се съгласили по между си, че няма да бъдат обвързани от правните им последици, а целият създаването на привидност пред третите лица за това, какви са действителните им отношения. Привидността е относителна и абсолютна. Когато страните сключат договора, но не желаят да се обвържат с него, а с последиците на друго прикрито съглашение е налице относителна симулация. В този случай привидното /външно обективизирано/ съглашение е нищожно на основание чл. 26, ал. 2, пр. 5 от ЗЗД, като в отношенията между страните се прилагат правилата на прикритото, ако са налице условията за неговата действителност- чл. 17, ал. 1 от ЗЗД. При абсолютната симулация, какъвто е и настоящият случай, страните изобщо не желаят да се обвържат от последиците на сключения договор и без да прикриват друго съглашение.

За да е налице абсолютна симулация и в този смисъл нищожност на сделката по чл. 26, ал. 2, пр. 5 от ЗЗД следва да се установи, че страните по оспорения договор не са искали да се обвържат от него, конкретно да се прехвърли правото на собственост върху имота срещу заплащането на определена цена, а са го сключили само за да създадат привидна правна последица, настъпването на която не са желаели.

Привидността не се предполага, а подлежи на главно и пълно доказване от ищцовата страна.

По начало симулацията се установява с писмено доказателство – „обратно писмо“, в което страните са обективизирали признанието за привидност на сключения договор, респ. прикритото съглашение. Документ с такова съдържание разкрива в пълна степен и е достатъчно доказателство за симулативността на явното изявление. При липса на съставено обратно писмо, установяването може да се осъществи с други документи, съставляващи начало на писмено доказателство и свидетелски показания. Тези други документи съобразно чл. 165, ал. 2 от ГПК могат да бъдат изхождащи от насрещната страна или удостоверяващи нейни изявления пред държавен орган, които правят вероятно твърдението за привидност на съглашението. Изискването на процесуалния закон за начало на писмено доказателство се поставя в случаите, когато оспорването е между страните по договора и е от значение за допустимостта на свидетелски показания, защото разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 6 от ГПК забранява със свидетели да се опровергава съдържанието на изходящ от страната частен документ.

В настоящия случай по делото не е представено обратно писмо, доказващо действително желаните от страните последици от сключения договор за покупко-продажба на недвижим имот. Представената по делото декларация от 17.08.2015 г., изхождаща от В. И., в която той признава иска, съдът цени в съвкупност с целия събран по делото доказателствен материал. Същата служи като начало на писмено доказателство и съответно по делото са събирани гласни доказателства, чрез разпит на свидетели.

От показанията на разпитаните по делото свидетели, се установява, че В. И. и И. Г. не

са платили цената за придобиване на къщата, която им е била продадена, а сделката е била сключена, за да бъдат те одобрени за приемно семейство. Действително при договора за продажба, фактът на неплащането на цената не е елемент от фактическия състав на чл. 26, ал. 2, пр. 5 от ЗЗД, но същият може да служи като индиция за симулативност.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства - декларацията на В. И. и неговото признание на иска и свидетелските показания, преценени в тяхната съвкупност, безпротиворечиво се установява, че сключеният между Х. И. Х. и А. В. Х. /като продавачи/ и В. Х. И. и И. Д. Г. /като купувачи/ договор за продажба на недвижим имот, с идентификатор № ***** по КKKP на село Б., общ. В.д., обл. Варна, одобрени със заповед РД-18-1884/21.11.2018 г., с адрес на поземления имот в село Б., ул. „Т.“ № 5, с площ от 1143 кв. м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване до 10 м., номер по предходен план: 36, квартал 6, парцел Х; при съседи: обекти с идентификатор: № *****; № *****; № *****; № *****; и обектите, попадащи върху него: сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ от 68 кв. м., брой етажи - 1, с предназначение - еднофамилна жилищна сграда; сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ от 43 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда; сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ от 13 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – друг вид сграда за обитаване; сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ от 31 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда, който договор за продажба е обективизиран в нотариален акт № 81, т. 2, рег. № ***, д. № ***/***** г. на нотариус А. Н. и вписан в служба по вписванията - Д. под № ***, т. 3, д. № ***, вх. рег. № *** от ***** г. е нищожен, поради привидност, на основание чл. 26, ал. 2, предл. 5 от ЗЗД, като сключен при абсолютна симулация, тъй като страните изобщо не са желали да се обвържат от правните последици на сключения договор /продавачите да получат продажната цена, а купувачите да получат в собственост продавания недвижим имот/, а са искали да създадат привидност за трето лице – Дирекция „Социално подпомагане“ – В.д., с оглед постигането на по-добро материално положение и по този начин по-голям шанс за одобрение при кандидатстването на В. И. и И. Г. за приемно семейство. В този смисъл обстоятелството, че В. И. и И. Г. са се регистрирали за приемно семейство след придобиването на процесния имот през март ***** г., а именно на 03.09.2015 г. е логически обосновано /съдът счита, че наличието на недвижим имот, собственост на семейството, което кандидатства за приемно семейство е благоприятстващ фактор при кандидатстване/.

Изводите на настоящата съдебна инстанция изцяло съвпадат с тези на РС-Д., поради което обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед изхода на спора по главния иск, с правно основание чл. 26, ал.2, предложение 5 от ЗЗД, не е възникнало вътрешно-процесуалното условие за разглеждане на предявения в условията на евентуалност иск по чл. 87, ал.3 от ЗЗД.

По отношение на подадената от адв. В. С. от АК-Варна, в качеството ѝ на особен представител на И. Д. Г., въззивна частна жалба вх. № 7107/01.11.2023 г. по описа на РС-Д., срещу определение № 725/12.10.2023г. постановено по гр. дело № 1207/21 г. по описа на Районен съд-Д., 2-ри състав, с което е оставена без уважение молбата за изменение на Решение №100, постановено на 08.06.2023г. по гр.д. № 1207 по описа на ДРС за 2021г., 2-ти с-в, в частта за разноските, на основание чл. 248 от ГПК, същата е редовна и допустима, но по същество е неоснователна.

В хипотезата, при която съдът е уважил главния иск и не се е стигнало до разглеждането на предявения в условията на евентуалност иск, какъвто е настоящият случай, дължимата държавна такса е една, едно е и адвокатското възнаграждение – за разглеждане на главния иск. На процесуалния представител на И. Д. Г. не се дължи адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по иска предявен в условията на евентуалност, с оглед обстоятелството, че не се е стигнало до неговото разглеждане и съдът не се е произнасял по него.

Подадената въззивна частна жалба вх. № 7107/01.11.2023 г. по описа на РС-Д. срещу определение № 725/12.10.2023г. постановено по гр. дело № 1207/21 г. по описа на Районен съд-Д., 2-ри състав следва да бъде оставена без уважение.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 2 от ГПК, В. И. следва да бъде освободен от заплащането на разноски за разглеждане на делото пред въззивната инстанция, тъй като същият е признал иска и не е станал повод за завеждане на делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от ГПК: когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда. В настоящия случай с определение № 233/18.01.2024 г. постановено по настоящото дело, съдът е освободил Х. Х. и А. Х. от внасянето на депозит в размер на 400 лева, за възнаграждение за особен представител по реда на чл. 47 от ГПК на И. Г., пред въззивната инстанция. Предвид изхода на делото И. Г. следва да бъде осъдена да заплати по сметка на ОС-Варна сумата от 400 лева, представляваща платени от бюджета на съда разноски за назначения й особен представител пред въззивната инстанция.

По искането на адв. Г. Н. и адв. Г. С., за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗАдв., съдът го намира за неоснователно.

В Определение № 141 от 15.03.2021 г., постановено по ч. т. д. № 1005/2020 г., II т. о., ТК, на ВКС е посочено, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. пред съответната инстанция е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв., като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено.

В определение № 60 от 27.01.2021 г., постановено по ч. т. д. № 20/2021 г., II т. о., ТК на ВКС, е посочено, че не са изключени от изискването за представяне на списък по чл. 80 от ГПК, обуславящо надлежното упражняване на правото да се иска изменение на решението в частта му за разноските, случаите, в които разноските следва да бъдат присъдени по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. В посочената хипотеза, претендираното вземане за разноски следва да е определено или определяемо. Не е задължително списъкът с разноски да бъде обективиран в отделен, самостоятелен документ, а може да бъде част от съдържанието на друго изявление на страната. Достатъчно е да е налице яснота относно вида на претендираните разноски, както и техният размер да бъде определен или определяем.

В настоящия случай, по делото не е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че адв. Г. Н. и адв. Г. С. оказват безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 от ЗАдв. на Х. Х. и А. Х.. Също така не е представен и списък на разноските по чл. 80 от ГПК, който действително не е задължително условие за присъждане на разноски, но липсата му пречатства правото да се иска изменение на решението в частта му за разноските.

На адв. Г. Н. и адв. Г. С., с оглед липсата на представени доказателства за оказана безплатна правна помощ /не е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че адв. Г. Н. и адв. Г. С. оказват безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 от ЗАдв. на Х. Х. и А. Х./, не се следва адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗАдв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 100/08.06.2023 г. постановено гр. д. № 1207/2021 г. по описа на РС-Д., 2-ри състав, с което е:

ПРОГЛАСЕН ЗА НИЩОЖЕН, на основание чл. 26, ал. 2, предл. 5 от ЗЗД, сключения между Х. И. Х., ЕГН ***** и А. В. Х., ЕГН ***** /като продавачи/ и В. Х. И., ЕГН ***** и И. Д. Г., ЕГН ***** /като купувачи/ договор за покупко – продажба на недвижими имоти, обективиран в нотариален акт № 81, том 2, рег. № ***2, дело № *** от 28.03.****г. на нотариус А. Н., с район на действие РС-Д., по силата на който Х. И. Х., ЕГН ***** и А. В. Х., ЕГН *****, са продали на В. Х. И., ЕГН ***** и И. Д. Г., ЕГН *****, недвижим имот с актуален идентификатор № ***** по КККР на село Б., общ. В.д., обл. Варна, одобрени със заповед РД-18-1884/21.11.2018 г., с адрес на поземления имот в село Б., ул. „Т.“ № 5, с площ от 1143 кв. м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване до 10 м., номер по предходен план: 36, квартал 6, парцел Х; при съседи: обекти с идентификатор: № *****; № *****; № *****; № *****; и обектите, попадащи върху него: сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ от 68 кв. м., брой етажи - 1, с предназначение - еднофамилна жилищна сграда; сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ от 43 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда; сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ от 13 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – друг вид сграда за обитаване; сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ от 31 кв. м., брой етажи – 1, с предназначение – селскостопанска сграда, описан в нотариалния акт, като недвижим имот в с. Б., обл. Варна, ул. „Т.,“ №5, представляващ дворно място с площ 1200 / хиляда и двеста / кв. м., съставляващо УПИ **** / десет римско тире тридесет и шест арабско / в квартал 6 / шести / по плана на селото, заедно с изградените в дворното място едноетажна жилищна сграда с площ 48 / четиридесет и осем / кв. м., паянтова стопанска постройка с площ 18 / осемнадесет / кв. м. и стопанска постройка с площ от 40 / четиридесет / кв. м., при граници на дворното място: улица, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, УПИ ****, за сумата, посочена като данъчна оценка, изплатена изцяло и в брой на продавачите /данъчната оценка на имота е 4295, 10 лева/.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, И. Д. Г., да заплати по сметка на ОС-Варна, в ползва на ОС-Варна, сумата от 400 лева /четирисотин лева/, представляваща платено от бюджета на съда възнаграждение за особен представител на назначения на И. Д. Г. представител по реда на чл. 47 от ГПК, пред ОС-Варна.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от адв. В. С. от АК-Варна, в качеството ѝ на особен представител, назначен по реда на чл. 47 от ГПК на И. Д. Г., частна жалба вх. № 7107/01.11.2023 г. по описа на РС-Д., срещу определение № 725/12.10.2023г. постановено по гр. дело № 1207/21 г. по описа на Районен съд-Д., 2-ри състав, с което е оставена без уважение молбата на адв. В. С. за изменение на Решение №100, постановено на 08.06.2023г. по гр.д. № 1207 по описа на ДРС за 2021г., 2-ти с-в, в частта за разноските, на основание чл.248 ГПК.

Решението в горната част има характер на определение и подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните, по реда на чл. 248, ал. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____